

Rosie

Erik Heiser

inkijkexemplaar

Rosie

Erik Heiser

Eerste druk 2024
Copyright tekst © Erik Heiser

OMSLAG
vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK
vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2024 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93366-12-1 | NUR 301
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Rosie

Ambilicious Breda | Kalmthout

Hoofdstukken:

- I Tot al wat overblijft flinterdun zwart is.
- II Het gelaat van de wereld.
- III Wij snijden want wij zijn scherp.
- IV De doden en hun woorden.
- V De wereld is een schreeuw.
- VI Laat het allemaal branden.
- VII De revolutie.
Entr'acte
- VIII De zee is mooi.
- IX Uilenballen.
- X Het is niet de zee.
- XI De laatste profeten aan het einde van de weg.
- XII Het zwarte beest dat likt in het donker.

Kortverhaal 1: De junkie

Kortverhaal 2: De tunnel

Voor mijn dochter en mijn vrouw, Nina en Martine.

*Vrouwen zijn het leven,
de ware kracht en het licht,
de enige hoop voor deze wereld.*

En aanschouw, de profeten staan op en spreken.

Ze zijn hier.

Zij zal ze zien, zij zal luisteren, en het zwaard opnemen.

I

TOT AL WAT OVERBLIJFT FLINTERDUN ZWART IS

OKTOBER

1

Rosie Voghel groet de dag en slaat de buitendeur van haar appartement met een luide knal dicht. Het klinkt als het eerste kanonschot in de vroege ochtend op het slagveld van haar leven. Het zegt tegen haar moeder zwiingend gebogen aan haar keukentafel: jij bent zwak en ik begrijp niet waarom, ik begrijp dit volgehouden lijden niet, niets is dit waard. Het zegt tegen haar vader languit snurkend in de zetel als een monsterlijk ineengekruld embryo zwevend in rook en alcohol dampen: jij walgelijk, walgelijk schepsel, jij verdient haar niet, jij verdient het niet, ik weet wat jij verdient. Het zegt tegen de schemerige knipperende gang van het flatgebouw: ja het is dat kind van 4C weer, dat trieste kind, arme kind, vreemde kind, van wie niemand weet wat er in godsnaam van moet komen met zo'n ouders. En het zegt tegen de wereld die de adem inhoudt dat het haar geen ene fuck kan schelen, dat komt wat komt ze er klaar voor is, zoals het kuiken tikt tegen de eierschaal en barst zegt tegen de wereld en de wereld barst en alles is wit en weg.

De lift van het flatgebouw is buiten gebruik. Dat is al een tijd zo. De lift schokte en kraakte en af en toe was er geschraap en geschuur in het mechanisme. De onderhoudsfirma geeft toe dat het niet weet wat het is en hoe het te herstellen, maar Een Nieuw Onderdeel dat alles weer goed zal maken is besteld. De firma kan niet zeggen wat het precies is of waar het vandaan komt maar het moet heel speciaal zijn en van heel ver want het is ondertussen toch al een paar maanden onderweg.

Rosie loopt de gang door en opent de deur van de traphal. Een koude tocht blaast in haar gezicht als een huilende geest, nu eens ver weg, dan weer vlakbij haar hoofd waar hij haar mond aanraakt en speelt met haar wilde lokken. Ze kijkt naar beneden, ziet hoe op het gelijkvloers een bleke hand de trapleuning omklemt en langzaam en kreunend omhoog kruipt als een maankleurige spin.

Halverwege de trap kijkt de oude meneer Biedermann op, ziet dat spichtige kind van 4C staan wachten, dat ongelukkig uitziende kind met dat lange krullende haar en die oude jas en zegt, piepend naar lucht happend: 'Godverdomde klotepokkelift. De klotetechniek bestaat ondertussen zo'n anderhalve eeuw. Honderdvijftig godverdomde jaren. Een mens zou dan toch stilaan mogen denken dat hij op punt staat. Niet dus. Het Stuk is besteld. Het Stuk is onderweg. Het Stuk zit op een vrachtwagen. En de vrachtwagen is stuk en het stuk zit halverwege hun roestige reet waarschijnlijk.'

Meneer Biederman hoest luid. 'Dat was een grap Rosie, waar is je glimlach?' raspt hij, en ziet dat het kind zich nauwelijks lijkt vast te houden aan een dunne streng evenwichtigheid. 'Je bent vroeg wakker,' probeert hij dan maar, want het is inderdaad nog vroeg onder een vooralsnog zwarte hemel zonder enige belofte. Hij wrijft in zijn baard van staalwol met nagels die lang en dik zijn en ziekelijk geel zien, kijkt haar aan met sombere ogen vanonder borstelige wenkbrauwen. Even lijkt hij zich te bedenken alsof hij zich liever niet zou bemoeien met dat marginale zootje van 4C, en vraagt dan toch: 'Gaat het een beetje, meisje? Wat was dat toch weer met die ouders van jou vannacht?'

'Gewoon,' zegt Rosie, 'ruzie.' Ruzie en Rosie, dat zijn slechts twee letters verschil.

'Schatje toch. Het leek wel of ze op het punt stonden elkaar af te maken.' Hij legt stil zijn gorillapoot van een hand op haar hoofd, geeft het een zacht klopje en dreunt dan verder de trap op.

Ze kijkt hem nog even na, loopt naar beneden, denkt, hij stapt veel te zwaar, straks trapt hij nog zo doorheen de wereld en valt hij in het niets.

Het is nog donker buiten en het schijnsel van het straatlicht is zwak, het is een zwevend snoer van vage stralende sferen hoog boven haar hoofd. Er is weinig beweging, de enkelingen die ze tegenkomt zijn gehaast en doelbewust, het hoofd gebogen en in zichzelf gekeerd als geleide projectielen. Ze stapt verder, houdt zich dicht tegen de muren en lijkt dan ineens op te lossen wanneer ze zich achter een houten schutting tussen twee flatgebouwen wurmt. Erachter is een braakliggend terrein, ingesloten als een kloof, met steile wanden van baksteen en beton waartegen klimop omhoog kruipt. Hogerop is de zwarte plasticfolie die de gevel moet beschermen losgerukt door de wind en lange flarden wapperen als verbrande huid. Het is een verstilde ruimte, een plek als aan het einde van de wereld die tegen de voortrazende dag zegt: ik ben nu wat jij zal zijn. De lage heuvels hier zijn oude stortplaatsen van afval allerhande; metalen vaten, ijskasten, versleten matrassen, kapotte fietsen, een eindeloze voortgang van zaken ontdaan van menselijk nut, hun bestaansreden ontnomen, de terminus van de beschaving in zicht om te rusten en te roesten en te vergaan. De natuur zet wankele passen hier, als een schichtig dier stuurt ze een falanx van pioniersplanten vooruit. Rosie beweegt zich in de premature ochtend door een wildernis van berk en wilg, haar handen glijdend over helmgras en klaproos. Dan staat ze stil.

Hier, denkt ze wat aarzelend. Hier zou het kunnen zijn. Nee. Ja. Hier is het. Ze schopt met haar voet een stuk baksteen weg, kijkt rond, ziet de afbrokkelende restanten van verweerde muren, een opengereten kelder gevuld met donker stil water, een halfomgevallen betonnen funderingspaal die aan de voet zijn stalen kabels als afgekloven beenderen toont.

‘Hier dus.’ Haar stem klinkt luid in deze stille vallei tussen de werelden. Met haar hiel schraapt ze een kruis in de grond.